

Arthur Rimbaud: Pijani čoln. MK, 2001.

Brane Mozetič: Zapisi o Rimbaudu in njegovo poeziji.171-230.

- Baudelaire – predhodnik, utemeljitelj simbolizma
- sinteza romantike, realizma, dekadence, simbolizma
- poudarja obliko
- razvije imaginacijo
- vpliva na R. Mallarmeja in Verlaina
- stalno ponavljanje metafore □ simbol; pri mf gre za primerjavo, pri simbolu za sugeriranje
- Rimbaud
- pojmuje pesnika kot vidca (prerok; pesnik, ki vidi in čuti, kar je drugim neznano; pesnik kot interpret božjih glasov)
- vidovitost ni talent, ampak je pridobljena z naporom
- cilj je postati pesnik-videc, ki odkriva neznano = samega sebe
- pesnik bo zrl v neznano, v svojo dušo, in skušal iznajdbe preleviti v govorico (prevajati vsebino neznanega v normalen jezik)
- pesnik mora iz poezije izločiti svoj empirični jaz in odkriti globljega, ki naj pistane pravi subjekt pz

– Baudelaire: <i>Potovanje</i>	– Rimbaud: <i>Pijani čoln</i>
– ista forma, tematika	–
– abstrakten naslov	– konkreten
– mirnost	– gibanje, divji pejzaži
– stilizacija otroštva	– primitivna, kaotična podoba otroštva
– morje – končno	– morje edini simbol (neskončnost)
– konec (odhod) pomeni odrešitev	– vračanje, večni krog odhajanja

- od B. prevzel pesem v prozi
- sprva navdušen nad modernostjo, kasneje le v tem, da prinaša nova izkustva; kot materialni napredek – odpor
- Suzanne Bernard govori o združevanju nasprotij v pesmi v prozi: združujeta se pz in proza, svoboda in strogost, kar nujno vodi tudi v nihanja vsebine; nestabilnost oblike □ nestabilnost vsebine, jezika
- osnovnih tem simbolizma (smrt, dolgočasje) R ne pozna
- simbolisti običajno iščejo v kavarnah, temačnih sobanah, R pa na cesti, v naravi, v svetlem prostoru
- R : Mallarme – nista si bila všeč
- R : Verlaine – opazen vpliv na formalni ravni (Nove pesmi in šansone) (izginjanje rim, krajši verzi, asonance, aliteracije, približne rime ali pa rime sploh ni)
- R uporablja redke besede, toda točno označujoče
- poudarja, da svet, ki se pojavlja v pesmi, ni resničen; gre le za slike, podobe, iluzije, sanje
- veliko metonimij, sinekdoh in oksimoronov – občutek razdejanja, kaotičnosti

- Kittang govori o prepletu 4 tem, vsaka s svojim pesniškim jazom (jaz je maskiran):
 - o zaprtost – sedeči pesnik; osrednji simbol je mesto
 - o odprtje – pesnik-prerok; Nv, Lj
 - o ogromnost – prekleti pesnik
 - o intimnost – otrok
- LS
 - o jaz ni S, S je nekdo drug (pri teoriji pesnik-videc)
 - o avtorsko-fiktivni: *Pijani čoln* (LS je oboje: jaz in čoln; simbol Čl, ki si želi avanture in Sv; konec: poraz, čoln ne zdrži več v tem svetu)

1. obdobje

- o tematika upora (zoper meščansko db, bedo, boga, cerkev), predajanje Nv
- o LS: osebni, avtorski
- o *V zeleni krčmi* (lahkotna pesem, pride v krčmo, rad bi šunko in kruh, točajka z obilnim oprsjem), *Prvi večer* (podoba ženske v naslanjaču, on se ji približa, poljublja gležnje, ona jih umakne pod srajco in se zasmeji; *v sobo je zafrfotal žarek*)
- o *Samoglasniki*: določitev črk in barv; prepusti se asociacijam, ki jih vzbuja črka ali barva

2. obdobje

- o refleksija
- o panoramska perspektiva
- o čas, prostor idealna
- o LS nadoseben in avtorsko-fiktiven, tudi fluiden LS (*Zlata doba, Slaba kri*)
- o *Pesem z najvišjega stolpa, O obdobja, Večnost*

Obdobje v peklu: edino delo, ki je izšlo v knjižni obliki; pesmi v prozi (*Slaba kri*: najprej tema poganstva, nato črnstva; srednjeveško ozračje, nagnjenost k Satanu; 8 razdelkov)

- deskripcije (domišljajske scene)
- *Rt* – tok zavesti, jezikovni avtomatizem, verbalna deskripcija
- **Po vesoljnem potopu:** skozi predstave se kaže čutni, skrivnostni svet, do katerega ne moremo; skozi podzavest skuša prodreti do absolutne resnice; želi si vesoljnega potopa, da se prekine enoličnost, po potopu je spet vse enako: dolgočasno, enolično; misli si sledijo brez logičnega zaporedja, po nareku asociacij

– *Pijani čoln*

LS govori o sebi v 1 os., hkrati je čoln, ki pluje po tujih morjih; gre za absolutno metaforo (stoji sama zase, ni več znamenje za nekaj drugega)

dekadenčne lastnosti: občutek tujosti, želja po begu iz meščanskega sveta, želja po Sv tema, ki povezuje motive: beg modernega Čl pred samim seboj in tujim svetom;

podobe se nizajo kot halucinacije, brez logičnega zaporedja mešajo se vulgarni izrazi z vsakdanjimi in vzvišenimi